

כלפי הפת הזו, [שהיא] שהבת הזו אהבתו אליה תמיד, משום שהיא בת יחידה בין ששה בנים, ולכל אותם ששת הבנים חלק להם חלקים ואוצרות ומתנות, ולה לא חלק, ואין לה ירשה כלום, ועל כל זה הוא משגיח בה בתשוקה ואהבה יותר מן הכל.

באהבה שלו הוא קורא לה בת. לא הספיק לו זה, וקרא לה אחרת. לא הספיק לו זה, קרא לה אם בשם אמו. לא הספיק לו זה, קרא לה בשמו, שכתוב והחכמה מאין תמצא, חכמה ודאי. ועל פן העולם העליון אומרת לה, המעט קחתך את אישי, שכל אהבתו נמשכה לך אליך ועל זה, בשעשוע ואהבה האם אל הבת. מה היא משיבה? לכן ישכב עמך הלילה. בכל מקום לכן היא שבועה. ישכב, מה זה ישכב? אלא שכיבה בכל מקום היא תקון הנקבה לזכר להכניס בה ציור של כל האותיות. וזהו ישכב, י"ש כ"ב. י"ש זהו העולם העליון, [כ"ב סוד] הסוד של התורה, נקדה טמירה שמתעוררים אליה כ"ב אותיות. וזהו ישכב. י"ש - העולם הבא, שכתוב (משלי א) להנחיל אוהבי יש. כ"ב - נקדה עליונה שמכניסה כל כ"ב האותיות, הסוד של כל התורה. וזהו ישכב. לא כתוב ישכב עמך יעקב, אלא ישכב עמך, אותו הטמיר שראוי להתעורר אליך, והכל בהתעוררות של אותם [שגלים] דודאים, והכל כתוב באהבה.

ויבא יעקב מן השדה בערב. ויבא יעקב - זו תפארת הקדושה, מאותה השדה שלוקחת את כל הברכות, שכתוב בו אשר ברכו ה' בערב, למה בערב? אלא בערב שכתוב (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. בזמן שהתעורר יצחק אביו לשדה הזו ולקח אותו, שהרי יצחק לא מתעורר לשדה הזו. ביון שהסתלק

בעלה דעלמא עלאה יעקב איהו. לאו הכי, אלא תיאובתא דאבא תדיר, לאו איהו, אלא לגבי ברתא דנא, (דאיהו) דהאי בת, רחימו דיליה לגבה תדיר, בגין דאיהי בת יחידאה בין שית בגין, ולכל אינון שית בגין, פליג לון חולקין ונבזבזין ומתגנן, ולה לא פליג, ולית לה ירותא כלום, ועל כל דא, איהו אשגח בה בתיאובתא ורחימו יתיר מפלא.

ברחימו דיליה קרא לה בת, לא ספיק ליה דא, וקרא לה אחרת, לא ספיק ליה דא, קרא לה אם בשום אמיה, לא ספיק ליה דא, קרא לה בשמיה, דכתיב, (איוב כח) והחכמה מאין תמצא, חכמה ודאי. ועל דא, עלמא עלאה אמרת לגבה, המעט קחתך את אישי, דכל רחימו דיליה אתמשך לך לגבך ועל דא. בשעשועא ורחימו אימא לגבי ברתא.

מה אתיבת איהי, (בראשית ל) לכן ישכב עמך הלילה. בכל אתר, לכן, שבועה איהי. ישכב, מהו ישכב. אלא שכיבה בכל אתר תקוונא דנוקבא לגבי דכורא, לאעלא בה ציורא דאתוון פלהו, ודא איהו ישכב, י"ש כ"ב. י"ש דא איהו עלמא עלאה, (ס"א כ"ב ר"א) רזא דאורייתא נקודה טמירא, דאתער לגבה כ"ב אתוון, ודא הוא ישכב, י"ש עלמא דאתי, דכתיב, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש. כ"ב נקודה עלאה דאעיל כל כ"ב אתוון. רזא דכל אורייתא. ודא הוא ישכב, ישכב עמך יעקב לא כתיב, אלא ישכב עמך. ההוא טמירא דאתחזי לאתערא לגבך, וכלא באתערו דאינון (דכולהו) דודאים, וכלא כתיב ברחימו.

(בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב. ויבא יעקב, דא תפארת קדישא, מההוא שדה דנקיט כל ברכאן, דכתיב ביה (בראשית כז) אשר ברכו יי. בערב, אמאי בערב, אלא בערב, דכתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. בזמנא דאתער יצחק אבוי לגבי האי שדה, ונקיט ליה, דהא יצחק לא אתער לגבי האי שדה, ביון דאסתלק יעקב מתמן

ויבא יעקב - זו תפארת הקדושה, מאותה השדה שלוקחת את כל הברכות, שכתוב בו אשר ברכו ה' בערב, למה בערב? אלא בערב שכתוב (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. בזמן שהתעורר יצחק אביו לשדה הזו ולקח אותו, שהרי יצחק לא מתעורר לשדה הזו. ביון שהסתלק

ויצא - קסה ע"ב

יעקב משם בערב, השאיר את השדה הזו ליצחק אביו, והוא עלה באותו הזמן למעלה.

מה פתוב? ותצא לאה לקראתו. האם העליונה, לבן היחיד. ותאמר אלי תבוא, תחת כנפי, לברך אותך ולהרוות אותך בתפנוקים ועדונים עליונים. הנה עת רצון וענג לתת לך נחת רוח עליונה לאותה השדה טרם שישרף בחזק של יצחק.

כיון שלקחה את יעקב תחת כנפיה, אז וישכב עמה בלילה הוא. הוא - שנסתר מן הכל. הוא - שכל הברכות וכל הקדשות יוצאות משם. לא כתוב יעקב, אלא הוא, מי שראוי להתעורר אליה.

וטרם מזמן אליה תחת כנפיה, מי שלוקח אותם הקדושים [הקדשות] והברכות, לא מתמלא מהנקדה הטמירה, העולם העליון ההוא. ועל פן הדודאים מעוררים הכל, והכל כמו שסוד עליון. ראובן, מה זה ראובן? הקדוש ברוך הוא שם שמות בארץ, שכתוב (תהלים מז) לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ.

ויקח לו מקל לבנה וגו'. משנה. הרצון של המעשה, קשרי האמונה, קול הקול של הקולות, מתעורר ממעלה למטה. אנו היינו פתוחי עינים. הגלגל סובב ממעלה לכמה צדדים, קול של נעימות התעורר. התעוררו ישנים נרדמים ששנה בנחיריהם, ולא יודעים ולא מסתכלים ולא רואים, אטומי אונים, פכדי לב, ישנים ואין יודעים, התורה

עומדת לפניכם ולא משגיחים ולא יודעים במה מסתכלים, רואים ולא רואים. התורה מרימה קולות: הסתכלו טפשים, פתחו העינים ותדעו. אין מי שישגיח, אין מי שירכין אָנּוּ. עד מתי תהיו בתוף החשכה של רצונכם? הסתכלו לדעת, ויתגלה לכם האור המאיר.

בערב, שביק האי שדה ליצחק אביו, ואיהו סליק בהוא זמנא לגבי עילא.

מה כתיב, (בראשית ל) ותצא לאה לקראתו. אמא עלאה לגבי ברא יחידא. ותאמר אלי תבוא, תחות גדפאי לברכא לך, ולרוואה לך בתפנוקין ועדונין עלאין. הא עיזן רעוא וענוגא למיחב לך נייחא דרוחא עלאה, לגבי ההוא שדה, עד לא יתוקד בתוקפא דיצחק.

כיון דנקטא ליעקב תחות גדפאה, פדין (שם) וישכב עמה בלילה הוא. הוא, דסתים מפלא, הוא. דכל ברכאן וכל קדושין נפקי מתמן. יעקב לא פתיב אלא הוא. מאן דאתחזי לאתערא לגבה.

ועד דלא זמין לגבה תחות גדפאה, מאן דנקיט אינון קדישאן (קדושאן) וברכאן לא אתמלי מנקודה טמירא, ההוא עלמא עלאה. ועל דא דודאים מתערי כלא, וכלא כגוונא דרזא עלאה. ראובן מאי ראובן, קדשא ברוך הוא שוי שמיהן בארעא, דכתיב (תהלים מז) לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ.

ויקח לו יעקב מקל לבנה וגו', (בראשית ל) מתניתין, רעיתא דעובדא, קטרי דמהימנותא, קל קלא דקלא אתער מעילא לתתא, אנו פתיחין עינין הוינו. גלגלא אסחר מעילא לכמה סטרין, קל נעימותא אתער. אתערו ניימין דמיכין דשינתא בחוריהון, ולא ידעי ולא מסתכלן, ולא חמאן. אטימין אודנין, פכדין דלבא, ניימין ולא ידעין. אורייתא קיימא קמייהו, ולא משגיחין ולא ידעי במה מסתכלן, חמאן ולא חמאן. אורייתא רמאת קלין אסתכלו טפשין, פתחו עינין, ותנדעון. לית מאן דישיגח, ולית מאן דירכין אודניה, עד מה תהוון בגו חשוכא דרעותיכו. אסתכלו למנדע, ואתגלי לכוון נהורא דנהיר.

בזמן דיעקב שלימא, מגו עאקו דארעא ורשו אחרא, בגו דרגין נוקראין דחה לכלהו, ובריר חולק עדביה ואחסנתיה. נהורא מגו חשוקא, חכמתא מגו טפשותא, ואוקיר ליה למאריה פד הנה קאים בגו רשותא דאל זר. על דא פתיב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ויקח לו יעקב, (בראשית ל) בריר ליה לחולקיה לעדביה, מקל לבנה לח, סטרא דימינא, גוון חור. לח, סטרא איהו דמים. ולוז, דא סטרא דשמאלא, סומקא כוורדא. וערמון, כליל דא כדא. וכלהו אחיד ימינא חורא בגוונגיה, וסלקא בהו. דכתיב מחשף הלבן, דאף על גב דאחיד לתרין סטרין, נטל (ס"א נטה) חולקיה לסטר ימינא, ואגליף בכלא, בהאי סטרא ובהאי סטרא, פדין אקרי גבר שלים, שלים בכלא.

מה כתיב בתריה, (שם) והנה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות וגו'. סטרא דסטרין, לחכמי לבא אתמסר. בגו משריין עלאין קדישין אית דרגין עלאין אליו על אליו, אליו פנימאין, ואליו לבר. אינון פנימאין מתקשרין במלפא קדישא, ומתקשרין בישראל, בנין קדישין לקדשא בריה הוא, ואליו אקרין הצאן המקשרות, משריין דאינון מקשרות, עילא ותתא.

בשעתא דתיאובתא דלהון לגבי זוהרא עלאה דלעילא. עמודא דאמצעיתא, יעקב שלימא נטל אינון מקלות, תפלין דרישא, ברהטים, אתר ודוכתא, לדיורי תפלין. ומתקא נטלי נהורא וזיווא, פל חילין ומשריין עלאין, אינון דמתקשרן לעילא ומתקשרן לתתא. פיון דאינון נטלין מגו רהטין שקתות המים, פדין, אינון הו מקורין ומבועין לנחתא לתתא ולמיהב לכלא.

ובגין כך, אפריש יעקב בין דרגין עלאין קדישין, לדרגין אחרין, דשאר עממין. כמה דאתא אמר, (בראשית ל)

בזמן שיעקב השלם, מתוך הצרה של הארץ ורשות אחרת, בתוך דרגות זרות דחה את כלם, ובחר חלק גורלו ונחלתו, האור מתוך החשכה, חכמה מתוך הטפשות, וכבד את רבונו, פשהיה עומד בתוך הרשות של אל זר. על פן פתיב (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ויקח לו יעקב (בראשית ל), בחר לו לחלקו ולגורלו, מקל לבנה לח, צד ימין, גוון לבן. לח, הוא צד של המים. ולוז, זה צד של השמאל, אדם פורד. וערמון, כליל זה בזה. וכלם אחוז ימין הלבן בצבעו ועולה בהם, שכתוב מחשף הלבן, שאף על גב שאוחז לשני הצדדים, לוקח [נטל] חלקו לצד ימין, ונחלק בכלם, בצד זה ובצד זה, אז נקרא גבר שלם, שלם בכל.

מה פתיב אחריו? (שם) והנה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות וגו'. סתר הסתרים לחכמי לב נמסר. בתוך מחנות עליונים קדושים יש מדרגות עליונות אלו על אלו, אלו פנימיים ואלו לבחוץ. אלו הפנימיים מתחברים במלף הקדוש, ומתחברים בישראל, בנין קדושים להקדוש ברוך הוא, ואלו נקראות הצאן המקשרות, מחנות של אלו מקשרות, מעלה ומטה.

בשעה שהתשוקה שלהם לגבי הזהר העליון שלמעלה, עמוד האמצעי, יעקב השלם לקח אותם המקלות, תפלין של ראש, ברהטים, מקום ומושב, להנחת התפלין. ומכאן לוקחים אור וזיו

פל החילות ומחנות העליונים, אלו שמתקשרים למעלה ומתקשרים למטה. פיון שאלו לוקחים מתוך הרהטים שקתות המים, אז אלו היו מקורות ונביעות להוריד למטה ולתת לכלם. וכשום כך הפריש יעקב בין המדרגות העליונות הקדושות למדרגות האחרות של שאר העמים,

כמו שְנָאָמַר (בראשית ל) וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שְׂתָם עַל צֹאן לְבָן. [אלו] עֲדָרִים הִפְרִיד לוֹ לְעֲצָמוֹ, שְׂלֵא יִהְיֶה לוֹ חֶלֶק בְּשֹׂאֵר הָאֲמוֹת, וּכְמוֹ שֶׁהִפְרִישׁ לוֹ מִדְּרָגוֹת הָאֲמוֹנָה לְמַעַלָּה לְחֶלְקוֹ וּלְגוֹרְלוֹ, כִּף צָרִיף לְהִפְרִישׁ מִדְּרָגוֹת שֶׁל מַחְנֹת קְדוּשִׁים לְמִטָּה, לְקַשֵּׁר אוֹתָם עִמּוֹ בְּאֵלוֹ הַהִיכָלוֹת שֶׁל הַגְּבִירָה.

וּכְבָּם רְשׁוּמִים בְּסִימָן שֶׁל הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁיִּשְׂרָאֵל רְשׁוּמִים לְמִטָּה בֵּין כָּל שֹׂאֵר הָאֲמוֹת, אִף מִדְּרָגוֹת שֶׁל מַחְנֹת עֲלִיּוֹנִים רְשׁוּמִים הֵם לְחֶלְקוֹ [שֶׁל הַקְּדוּשָׁה] שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּין כָּל שֹׂאֵר הַחִלּוֹת וּמַחְנֹת עֲלִיּוֹנִים. וְעַל זֶה בָּרַר יַעֲקֹב אֶת אֱלוֹ לְחֶלְקוֹ וּגְוָרְלוֹ, רְשׁוּמִים לְחֶלֶק [בְּסוּר] שֶׁל הָאֲמוֹנָה, [מִשׁוּם כִּף כְּתוּב כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ. יְהוָה עֲלִיּוֹן הוּא, בָּרַר חֶלְקוֹ וּגְוָרְלוֹ סוּר הָאֲמוֹנָה] אִף כִּף הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּרַר לוֹ מִכָּל שֹׂאֵר צְבָאוֹת וּמַחְנֹת שֶׁל הָעוֹלָם.

וּמַחְנֹת עֲלִיּוֹנִים נִפְרָדִים אֱלוֹ מֵאֱלוֹ. בְּשַׁעַה שֶׁזָּהָר שֶׁל אִשׁ בְּהָאֲרֵת הִשְׁכִּינָה מִתְגַּלָּה, כָּל הַמִּדְּרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת הָאֱלוֹ מִתְבַּיְשׁוֹת, וּמִתְפַּסּוֹת מִהִזְהָר הַהוּא, וְלֹא יִכְלוּ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְכָל אֱלוֹ הַתְּקוּנִים [מִדְּרָגוֹת] הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם תְּקוּנִים שְׁלוֹ. בְּשַׁעַה שֶׁמִּתְגַּלָּה הַזָּהָר הַהוּא, מִיָּד שְׂמֵחִים וְעוֹלִים לְהִתְקַרֵּב עִמּוֹ וְלְהִתְקַשֵּׁר אֵצֶלּוֹ, וְהוּא בְּהֵם נִתְקַן, וְסוּד זֶה - (בראשית ל) וְהָיָה הָעֲטוּפִים לְלֶבֶן וְהַקְּשָׁרִים לִיעֲקֹב. וְצָרִיף לְבָרַר [לְבָרַר] וְלְהַבְדִּיל

מִדְּרָגוֹת קְדוּשׁוֹת [כ"א לחלקו] שֶׁל חֶלְקוֹ מֵאֱלוֹ הַמִּדְּרָגוֹת שֶׁל שֹׂאֵר הָעַמִּים, וּבְכַלֵּם צָרִיף יַעֲקֹב הַקְּדוּשׁ [בְּכּוֹר שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִתְקַרֵּב], וְעַל זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בַּתּוֹרָה, אֲמוֹנָה שְׁלוֹ, בַּתּוֹף צְדָדִי [כ"א סתרי] מִלִּים אֱלוֹ. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ.

וְיַעֲקֹב הֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. מִשְׁנָה. חֲזָקִי הַשָּׂרִים זְקוּפִים מִלְּמַעַלָּה, וְלֵהִט הַחֲרִב הַשְּׂנוּנָה מִמֶּנָּה עַל כָּל [כִּפְהָ] הַצְּבָאוֹת וְהַמַּחְנֹת.

וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שְׂתָם עַל צֹאן לְבָן. (אינון) עֲדָרִים אִפְרִישׁ לִי לְגַרְמִיָּה, דָּלָא יְהֵא לִי חוֹלֵק בְּשֹׂאֵר עַמְּמִין, כְּמָה דְאִפְרִישׁ לִי, דְרַגִּי דְמַהִימְנוּתָא לְעִילָא, לְחוּלְקִיָּה וְעַדְבֵיָּה, הֵכִי אֲצַטְרִיף לְאִפְרָשָׁא דְרַגִּין דְּמִשְׂרַיִן קְדִישִׁין לְתַמָּא, לְקַשְׂרָא לִוְן בְּהַדִּיָּה, בְּאִינוֹן הִיכְלִין דְּמִטְרוּנִיתָא.

וּכְלֵהוּ רְשִׁימִין, בְּרִשִׁימוֹ דְּמִלְכָּא עֲלָאָה. כְּמָה דִּישְׂרָאֵל, רְשִׁימִין לְתַמָּא, בֵּין כָּל שֹׂאֵר עַמְּמִין, אוּף דְרַגִּין דְּמִשְׂרַיִן עֲלָאִין, רְשִׁימִין אִינוֹן לְחוּלְקִיָּה (דְּקוּדְשָׁא) לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בֵּין כָּל שֹׂאֵר חִילִין, וּמִשְׂרַיִן עֲלָאִין. וְעַל דָּא בְּרִיר יַעֲקֹב אִינוֹן לְחוּלְקִיָּה וְעַדְבֵיָּה, רְשִׁימִין לְחוּלְקִיא (בְּרוּא) דְּמַהִימְנוּתָא, (ס"א וּבְגִין כִּף כְּתוּב כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ. יְהוָה עֲלָאָה אִיהוּ בְּרִיר חוּלְקִיָּה וְעַדְבֵיָּה בְּרוּא דְמַהִימְנוּתָא) אוּף הֵכִי קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא, בְּרִיר לִי, מִכָּל שֹׂאֵר חִילִין וּמִשְׂרַיִן דְּעֲלָמָא.

וּמִשְׂרַיִן עֲלָאִין, מִתְפַּרְשָׁאן אֵלִין מֵאֵלִין. בְּשַׁעַתָּא דְזִהְרָא דְנוּרָא בְּנֵהִירוֹ דְּשִׁכְנִיתָא אֲתַגְלִיא, כָּל אִינוֹן דְרַגִּין אֲתַרְנִין, אֲתַפְסִין, וּמִתְעַטְפִי מִהֵהוּא זִהְרָא וְלֹא יִכְלוּ לְקַרְבָּא לְגַבֵּיָּה. וְכָל אִינוֹן תְּקוּנִין (ס"א דְרַגִּין) קְדִישִׁין, דְאִינוֹן תְּקוּנָא דִּילֵיהּ. בְּשַׁעַתָּא דְאֲתַגְלִיא הַהוּא זִהְרָא, מִיָּד חֲדָאן וְסִלְקִין לְאֲתַקְרָבָא בְּהַדִּיָּה, וְלֹאֲתַקְשְׂרָא לְגַבֵּיָּה, וְאִיהוּ בְּהוּ אֲתַתְּקַנָּת, (אֲתַתְּקִין) וְסִתְרָא דָא (בראשית ל) וְהָיוּ הָעֲטוּפִים לְלֶבֶן וְהַקְּשָׁרִים לִיעֲקֹב.

וְאֲצַטְרִיף לְבָרַרָא (כ"א לְבָרַרָא) וְלֹאֲתַפְרָשָׁא דְרַגִּין קְדִישִׁין (כ"א לְחוּלְקִיָּה) דְחוּלְקִיָּה. מֵאִינוֹן דְרַגִּין דְשֹׂאֵר עַמְּמִין, וּבְכַלָּא אֲצַטְרִיף יַעֲקֹב קְדִישָׁא (כ"א בּוּכְרָא דְקְדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְאֲתַקְרָבָא) וְעַל דָּא קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בְּאוּרִיָּתָא, מַהִימְנוּתָא דִּילֵיהּ, בְּגוֹ סְטְרִי (כ"א סְטְרִי) מִלִּין אֵלִין. זְכָאָה חוּלְקִיָּה.

וְיַעֲקֹב הֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. (בראשית לב)

מִדְּרָגוֹת קְדוּשׁוֹת [כ"א לחלקו] שֶׁל חֶלְקוֹ מֵאֱלוֹ הַמִּדְּרָגוֹת שֶׁל שֹׂאֵר הָעַמִּים, וּבְכַלֵּם צָרִיף יַעֲקֹב הַקְּדוּשׁ [בְּכּוֹר שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִתְקַרֵּב], וְעַל זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בַּתּוֹרָה, אֲמוֹנָה שְׁלוֹ, בַּתּוֹף צְדָדִי [כ"א סתרי] מִלִּים אֱלוֹ. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ.

וְיַעֲקֹב הֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. מִשְׁנָה. חֲזָקִי הַשָּׂרִים זְקוּפִים מִלְּמַעַלָּה, וְלֵהִט הַחֲרִב הַשְּׂנוּנָה מִמֶּנָּה עַל כָּל [כִּפְהָ] הַצְּבָאוֹת וְהַמַּחְנֹת.